DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 18. 25 Listopada 1919 r.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w przedmiocie wyłączenia z kompetencji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych Urzędów Ziemskich oraz pozostających w związku z niemi spraw i agend i przekazanie ich kompetencji Głównego Urzędu Ziemskiego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Ustawodawczego z dnia 22 lipca 1919 r. o utworzeniu Głównego Urzędu Ziemskiego wyłącza się z zakresu działania Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Panstwowych i przekazuje z dniem dzisiejszym Głównemu Urzędowi Ziemskiemu następujące sprawy, instytucje, urzędy i działy urzędów:

1) Główną Komisję Ziemską wraz z Komisjami Ziemskiemi Okręgowemi w Warszawie, Kielcach, Łomży, Lublinie, Piotrkowie, Płocku i Siedlcach;
2) sprawy Państwowego Banku Rolnego;
3) likwidację spraw oddziałów b. rosyjskiego Banku Włościańskiego na ziemiach polskich;
4) sprawy, dotyczące Komisji osadniczej w Poznaniu, komisji agrarnych w b. zaborze austrjackim oraz instytucji dla utworzenia włości rentownych na ziemiach polskich b. zaboru austrjackiego i pruskiego;
5) agendy wydziału reform agrarnych sekcji II Ministerstwa Rolnictwa, dotyczące przebudowy ustroju rolnego.

Warszawa, dnia 6 września 1919 r.

Prezydent Ministrów:
w z. *Biliński*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

(Dziennik Ustaw № 76 z dn. 13-IX 1919 r. poz. 436).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Poczt i Telegrafów w sprawie zniesienia wolności od opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych.

Na podstawie artykułu 30 ustawy z dn. 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (№ 44 Dziennika Praw z r. 1919) zarządzam co następuje:

Art. 1. Od dn. 1 listopada 1919 r. znosi się na podstawie art. 12 wyżej cytowanej ustawy wszelkie dotychczasowe uwolnienia od opłat pocztowych, telegraficznych czy telefonicznych z wyjątkiem uwolnień wymienionych wyraźnie w powołanym artykule ustawy.

Art. 2. Opłaty za przesyłki pocztowe wszelkiego rodzaju, za telegramy i telefony mają urzędy uiszczać w sposób przepisany dla wszystkich

ogólnemi taryfami, a zatem albo w gotówce albo za pomocą marek pocztowych.

Telegramy mogą być opłacane albo gotówką albo przez naklejenie marek pocztowych na blankietach nadawczych.

Opłaty za miedzymiastowe rozmowy telefoniczne będą urzędom kredytowane miesięcznie. Urzędy państwowe i samorządne z wyjątkiem gmin miejskich i wiejskich nie będą na zabezpieczenie tych opłat składały kaucji; gdyby jednak dłużne należytości nie były uiszczone do 8 dni po przedstawieniu rachunków, wstrzyma się kredytowanie i zażąda się złożenia kaucji. Gminy wiejskie i miejskie mają składać kaucję jako osoby prywatne.

Osobny układ co do kredytowania wojsku opłat telegraficznych i telefonicznych, zawarty między Ministerstwem Poczt i Telegrafów a Ministerstwem dla spraw wojskowych, pozostaje w mocy.

Art. 3. Zarząd Poczt i telegrafów wyda osobne marki pocztowe dla opłacania przesyłek urzędowych.

Prawo używania tych marek urzędowych będą miały tylko władze i urzędy państwowe i samorządne, wykonywujące czynności publiczne oraz instytucje i zakłady utrzymywane wyłącznie z funduszow tych urzędów.

Przesyłki do zagranicy nie mogą być opłacane markami urzędowemi, lecz zwykłemi markami pocztowemi według ogólnej taryfy międzynarodowej.

Pobieranie marek urzędowych w urzędach pocztowych odbywać się będzie w stałych terminach, w zasadzie raz w miesiącu. W celu wczesnego zaopatrzenia urzędów pocztowych w potrzebną ilość marek urzędowych zamawiać będą urzędy państwowe i samorządne potrzebne im marki za pomocą szczegółowego wykazu przedstawianego także w stałych terminach. Terminy te wyznaczą okręgowe Dyrekcje poczt i telegrafów, Na szczególne życzenie będą mogły urzędy pobierać marki zapomocą osobnych książek poborowych lub za osobnem pokwitowaniem przez urząd pocztowy.

Należytość za pobrane marki uiszczać będą urzędy pobierające w gotówce zaraz przy poborze. Urzędy, ktore będą miały swoje conto w Pocztowej Kasie Oszczędności, mogą przekazywać odnośne sumy przez P. K. O. pod adresem urzędu pocztowego.

Art. 4. Dla pism i druków urzędowych, opłacanych markami urzędowemi, ustanawia się na podstawie art. 10 cytowanej ustawy następującą taryfę.

A. Pisma urzędowe.

Najwyższa waga 2 klgr.

1.	do 50 gr.	25 fen.	(hal.)
2.	„ 250 „	50 „	„
3.	„ 1 klgr.	1 mk. 50 „	(1 kor. 50 h.)
4.	„ 2 „	2 „	(2 „)

W korespondencji wzajemnej władz i urzędów państwowych i samorządnych wszystkie pisma muszą być opłacane całkowicie przy nadaniu. Wyjątek stanowią pisma urzędów państwowych lub samorządnych (wydziału krajowego w Małopolsce i wydziałów powiatowych w b. Królestwie Kongresowem i Małopolsce) do gmin miejskich i wiejskich; do pism takich stosować można analogicznie przepisy art. 6.

B. Druki urzędowe.

Najwyższa waga 5 klgr.

1.	do 50 gr.	5 fen. (hal.).	
2.	„ 250 „	10 „ „	
3.	„ 1 klgr.	25 „ „	
4.	„ 3 „	50 „ „	
5.	„ 5 „	1 mk.	(1 kor.).

Dziennikom urzędowym przysługuje zniżona opłata gazetowa 3 fen. (hal.) od pojedyńczego egzemplarza bez względu na wagę, W razie nadania kilku egzemplarzy pod jednym adresem ma zastosowanie powyżej podana taryfa na druki urzędowe jako niższa.

Przesyłki pieniężne między Polską Kąsą Pożyczkową (Bank Polski) a jej głównemi oddziałami, oraz między temi oddziałami nawzajem, uznaje się na razie aż do ostatecznego uregulowania ruchu pieniężnego między kasami państwowemi za służbowe przesyłki pocztowe wolne od opłaty, a wagę ich dopuszcza się do 30 klgr.

Oprócz tego wydaje się co do urzędów, określonych w art. 3 ustęp 2 następujące postanowienia wyjątkowe:

Za skrócenie adresów telegraficznych urzędy nie opłacają należytości taryfowych.

Urzędy winny odbierać wszystkie przesyłki pocztowe w urzędzie pocztowym przez własne organa; w takim razie nie pobiera się taryfowych należytości pocztowych za doręczenie ani opłat za osobne pocztowe skrzynki odbiorcze (przegródki).

W razie wyjątkowego doręczania przesyłek urzędowych przez organa pocztowe urzędy są obowiązane do uiszczania wszystkich taryfowych należytości za doręczenie.

Urzędom wolno używać kartek korespondencyjnych, blankietów telegraficznych i listów przesyłkowych własnego nakładu. Formularze te muszą jednak ściśle odpowiadać urzędowym formularzom pocztowym, a co do koloru ich oraz jakichkolwiek zmian w nadruku należy zawsze przed sporządzeniem nakładu porozumieć się z Ministerstwem Poczt i Telegrafów, przesyłając mu wzór formularza.

Poza powyższemi szczególnemi postanowieniami obowiązują wszystkie urzędy przepisy ogólnych taryf pocztowych, telegraficznych i telefonicznych pod każdym względem.

Art. 5. Zwykłe pisma i druki, opłacane według taryfy urzędowej, winny być nadawane przy okienku pocztowem za osobną urzędową książką nadawczą. Do skrzynek pocztowych wolno wrzucać tylko przesyłki opłacone zwykłemi markami pocztowemi i według taryfy ogólnej.

W książkach nadawczych potwierdza przyjmujący organ pocztowy tylko ogólną ilość nadanych przesyłek zwykłych, a na życzenie także i ogólną sumę opłaty pocztowej. Urzędom nadającym wolno jednk wpisywać przesyłki do książek nadawczych poszczególnie z wszelkiemi oznaczeniami, jakie będą uważały za potrzebne.

Na nadane telegramy będzie wolno urzędom żądać albo osobnego bezpłatnego pokwitowania z wyszczególnieniem uiszczonej opłaty albo takiego potwierdzenia w książce nadawczej.

Na wszelkich przesyłkach urzędowych, nadanych zapomocą książek nadawczych, musi być podana dokładna nazwa urzędu nadającego.

Co do przesyłek rejestrowanych obowiązują przepisy ogólne lub dotychczasowa praktyka.

Art. 6. Pisma urzędowe do osób i instytucyj prywatnych mają być opłacane tak jak wszystkie inne pisma urzędowe. W wypadkach jeśli chodzi o wyłączny interes osoby prywatnej i urząd nadający chce przerzucić opłatę pocztową na adresata, wolno mu wysłać pismo nieopłacone, ma jednak umieścić na przesyłce na stronie przedniej uwagę: „Urzędownie— opłatę pocztową uiści adresat“. Adresat opłaca wtedy przy odbiorze pojedyńczą opłatę pocztową według taryfy ogólnej. Jeśli adresat odmówi zapłaty, zwraca się pismo wysyłającemu urzędowi jako niedoręczalne.

Postanowienie to odnosi się tylko do opłaty za zwykłą korespondencję (listy i kartki pocztowe) nie zaś do druków według taryfy na druki, ani do pism poleconych, które muszą być opłacone całkowicie przy nadaniu ani do innych opłat szczególnych, jak np. recepis zwrotny.

Nieopłacone lub niedostatecznie opłacone pisma osób i instytucyj prywatnych do władz i urzędów są zasadniczo dopuszczalne, przyjmujący jednak urząd winien jest albo uiścić pojedyńczą opłatę pocztową według taryfy ogólnej, a mianowicie, jeśli pismo dotyczy interesu publicznego albo wydać oddawczemu urzędowi pocztowemu kopertę listu lub potwierdzenie ciążącej opłaty w celu ściągnięcia jej od nadawcy w drodze przymusowej (Art. 24 ustawy o państwowej wyłączności pocztowej).

Art. 7. Przepisy, odnoszące się do doręczania pism sądowych do stron przez pocztę, jakie dotąd obowiązywały w Małopolsce, pozostawia się narazie w mocy z następującemi zmianami:

I. Opłata od pism sądowych w sprawach cywilnych, którą uiszczać ma strona, ma odtąd wynosić bez względu na wagę pisma sądowego (łącznie z opłatą za recepis zwrotny i rekomendację):

a) za doręczenie pisma sądowego w miejscu siedziby sądu 25 hal.
b) za pismo sądowe doręczone w innej miejscowości 50 hal.

Opłaty te ściągać się będzie w sposób dotychczasowy.

II. Pisma sądowe do stron w sprawach karnych opłacone będą przez nadający sąd markami urzędowemi według tej samej taryfy jak wyżej oznaczona dla pism w sprawach cywilnych.

Na szczególne żądanie Ministerstwa Sprawiedliwości można będzie opłaty za doręczenie pism sądowych w sprawach karnych w siedzibie sądu nadającego zryczałtować czy to w całej Małopolsce czy to w poszczególnych miejscowościach.

Art. 8. Tam, gdzie urzędy państwowe mają stronom prywatnym doręczać w siedzibie urzędu nadającego w wielkiej ilości pisma urzędowe tego samego rodzaju (np. nakazy podatkowe) może być zawarty osobny układ między odnośną władzą centralną a Ministerstwem Poczt i Telegrafów co do doręczania przez pocztę za ryczałtowem wynagrodzeniem.

Warszawa, dnia 5 września 1919 r.

Minister Poczt i Telegrafów:
w z. *Dr Urbański*

(Dziennik Ustaw № 78 z dnia 25.IX. 1919 r., poz. 442).

INSTRUKCJA

dla Komisarzy Rządowych w przedmiocie stosowania Ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. o zabezpieczeniu sprzętu i zasiewów rolnych. (Dziennik Praw № 64, p. 383).

Art. 1. Karom, przewidzianym przez Ustawę, podlegają winni naruszenia prawnie istniejącej umowy, czy to ustnej, czy to piśmiennej, bez względu na to, w jaki sposób została ona zawarta. (Czy to przez Komisję Polubowną lub Rozjemczą, czy przez Inspektora Pracy, czy też w drodze dobrowolnej umowy).

Uwaga: Ustawa z dnia 28 marca 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami i pracownikami rolnymi (Dziennik Praw № 29, p. 251) została zastąpiona przez Ustawę z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dziennik Praw № 65, p. 394) w myśl art. 23 tejże Ustawy.

Art. 2. Podlegające karze naruszenia umowy w myśl Ustawy stanowi:

a) ze strony pracowników: 1) niewykonywanie czynności, dotyczących sprzętu ziemiopłodów i zasiewów rolnych, o ile nie zostało to spowodowane niewykonaniem warunków umowy przez pracodawców, 2) dokonanie czynów wbrew umowie, zmierzających do przeszkodzenia sprzętowi ziemiopłodów lub zasiewom rolnym;

b) ze strony pracodawców: 1) niewykonywanie warunków umowy w stosunku do pracowników, którego skutkiem może być uzasadnione zaprzestanie przez nich pracy przy sprzęcie i zasiewach, po wyczerpaniu wszystkich środków, przewidzianych przez Ustawę z d. 1 sierpnia 1919 r. (Dziennik Praw № 65, p. 394) dla załatwienia zatargu polubownie.

Art. 3. Karze, przewidzianej w art. 2 Ustawy, podlegają wszyscy winni namawiania lub skłaniania do naruszeń umowy, przewidzianych w art. 2 niniejszej instrukcji—bez względu na to, jakiemi środkami starają się tego dopiąć i bez względu na rezultaty tej ich działalności.

Art. 4. Ustawa ma specjalnie na celu zapobieżenie strajkom rolnym na okres czasu do dnia 12 listopada 1919 r.

Stosownie do tego wysokość kary i jej rodzaj w stosunku do naruszających umowę w poszczególnych wypadkach winny być stosowane na następujących zasadach:

a) przy naruszaniach umów, dokonanych przez pojedyńczych pracowników, lub przy naruszeniach, dokonanych przez pracodawców w stosunku do pojedyńczych pracowników — kary winny być lżejsze. Jednakże przy wymierzaniu tych kar należy brać pod uwagę, jakie skutki mogły wywołać tego rodzaju naruszenia i czy nie mogły być one powodem fermentu, doprowadzającego do strajku; b) przy zbiorowych naruszeniach umów, czy to przez pracowników, czy też przez pracodawców, które mogą doprowadzić do zniszczenia sprzętu lub zasiewów — kary winny być stosowane z całą surowością, a więc: bezwzględny areszt lub wysokie grzywny.

Art. 5. W razie wybuchu zbiorowego zaprzestania pracy w okresie czasu, przewidzianym w art. 6 Ustawy, Komisarze Rządowi zawiadamiają o tem niezwłocznie odnośnego Inspektora Pracy, względnie Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 6. W stosunku do osób, namawiających lub skłaniających do naruszeń umowy, Komisarze Rządowi winni przedsiębrać jaknajenergiczniej-

sze środki w celu zapobieżenia skutkom, jakie może wywołać ich działalność.

Przy otrzymaniu wiadomości o takiej działalności należy niezwłocznie i jaknajszybciej przeprowadzić dochodzenie i winnych ukarać.

Art. 7. Dochodzenia w sprawach powyższych należy przeprowadzać w jaknajkrótszym czasie.

Art. 8. Na zawiadomieniach o postanowieniach karnych winno być umieszczone dosłowne brzmienie art. 4 Ustawy. Skargi, podane na postanowienia karne, należy niezwłocznie, najpóźniej zaś w ciągu dni trzech od czasu ich złożenia, przesłać do właściwej wyższej instancji.

Art. 9. Wykonanie postanowień karnych winno następować niezwłocznie po ich orzeczeniu.

Art. 10. Ustawa ma moc obowiązującą do dnia 12 listopada 1919 r.

Art. 11. Przepisy Ustawy winny być podane do wiadomości publicznej za pomocą obwieszczenia.

Warszawa, dnia 26 sierpnia 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
J. Bek

(„Monitor Polski" № 192 z dn. 27 VIII 1919 r.).

PRZEPISY WYKONAWCZE

o stosowaniu rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów, normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich z dnia 1-go września 1919 r. (Dz. Ustaw Nr. 73, poz. 428).

Do art. 1.

Za nieruchomości ziemskie w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1-go września 1919 roku, normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich, należy uważać nieruchomości, położone poza obrębem miast.

Nieruchomości, znajdujące się w posiadaniu drobnych rolników, oraz letniska, wille podmiejskie, kolonje robotnicze, urzędnicze i t. p. nie są nieruchomościami ziemskiemi w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1-go września 1919 r., normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich.

Do art. 2.

Przewidzianych art. 2 punkt e upoważnień dla dokonywania podziału ziemi udziela Główny Urząd Ziemski w Warszawie.

Do art. 3.

Zezwolenia na przeniesienie prawa własności można udzielić, jeżeli wszystkie nieruchomości ziemskie, w obrębie jednej gminy położone, stanowiące własność jednej osoby, lub wspówłasność kilku osób, przechodzą w całości w inne ręce pod warunkiem, że nowonabywca:

a) jest krajowcem,

b) posiada naukowe wykształcenie rolnicze, albo dotychczas zawodowo pracował w rolnictwie i
c) zobowiązuje się prowadzić osobiście gospodarstwo na nabywanym obszarze.

Można również udzielić zezwolenia na wyłączenie z posiadłości i przeniesienie własności zakładów przemysłowych i rybnych wraz z obszarem ziemi nie przekraczającym 40 morgów pod warunkiem:
a) że takie wyłączenie wspomnianych wyżej objektów nie przyniesie szkody w prowadzeniu gospodarstwa rolnego na reszcie posiadłości ziemskiej i
b) że nabywcami tych objektów są krajowcy, którzy dostarczą rękojmi należytego zużytkowania danego objektu w interesie produkcji krajowej.

Można również udzielić zezwolenia na zbycie części nieruchomości przez współwłaściciela lub współspadkobiercę, o ile przez to dana nieruchomość nie ulega dalszemu rozdrobnieniu.

Parcelacyjny podział ziemi przez właściciela jest dopuszczalny, jeżeli stosuje się do zasad reformy rolnej, objętych Uchwałą Sejmową z d. 10 lipca 1919 r., a w szczególności czyni zadość następującym warunkom:
a) nabywcami ziemi winny być osoby, dające rękojmię, że będą osobiście prowadzić gospodarstwo rolne; nadto zaś związki wytwórcze mogą nabywać ziemię, nawet w obszarach ponad 300 morgów dla tworzenia i prowadzenia gospodarstwa rolnego, o ile dają rękojmię, że zadanie to spełnią umiejętnie i zgodnie z interesem produkcji krajowej,
b) przedewszystkiem należy zwrócić uwagę na zabezpieczenie dostatecznej ilości ziemi na uregulowanie serwitutów i ułatwienie późniejszej komasacji gruntów,
c) następnie winna być uwzględnioną stała służba dworska, pozbawiona pracy, bezrolni robotnicy rolni i właściciele karłowatych gospodarstw ze szczególnem uwzględnieniem inwalidów wojennych i żołnierzy powracających z wojny, o ile są uzdolnieni do samodzielnej pracy w gospodarstwie rolnem; dalej absolwenci szkół rolniczych, względnie ogrodniczych, pragnący założyć i prowadzić własne gospodarstwo; wreszcie właściciele samodzielnych gospodarstw w celu ich powiększenia co najwyżej do obszaru 40 morgów w jednem gospodarstwie i
d) cena ziemi nie powinna być spekulacyjnie wygórowaną.

Natomiast odmawiać należy zezwolenia, jeżeli chodzi o widoczne uchylenie danego obszaru ziemi od zużytkowania go na cele uregulowania serwitutów lub przeprowadzenie parcelacji, oraz kolonizacji w rozumieniu Uchwały Sejmowej z dnia 10 lipca 1919 r.

W powyższym wypadku nie dozwolonem jest przeciwne tej uchwale przenoszenie prawa własności nietylko na rzecz osób obcych, ale także na rzecz członków rodziny, niepodzielonej przed dniem 1-go stycznia 1919 r.

Do art. 4.

Jako istotne warunki umowy uważać należy podanie dokładne osób nabywających prawo własności, określenie hipoteczne przedmiotu sprzedaży i oznaczenie obszaru aljenowanego, tudzież cenę kupna-sprzedaży.

Poświadczenie wniesienia podania o zezwolenie na tranzakcję wydaje się na jednym z dwóch egzemplarzy, dołączonych do podania warunków umowy, względnie projektu podziału ziemi podług wzoru, podanego w za-

łączniku 1; drugi egzemplarz, zaopatrzony odpisem wydanego poświadczenia, pozostaje w aktach urzędu. O ile przy odbiorze podania zauważono brak adresów, dat, lub załączników koniecznych dla wydania orzeczenia, należy podanie doraźnie zwrócić dla uzupełnienia przed wydaniem poświadczenia odbioru.

Jeżeli rozchodzi się o parcelacyjny podział posiadłości ziemskiej, należy wymagać, aby w dołączonych do podania projektach umów, mających się zawrzeć z poszczególnymi nabywcami, wykazano obszar ziemi przeznaczonej na parcelację, z podziałem na rodzaje kultury, jako też ilość, rozległość i cenę kupna-sprzedaży gospodarstw, względnie działek gruntowych, parcelacyjnie tworzonych, a zarazem wyjaśniono, czy i jakie uboczne koszta parcelacji mają ponosić nabywcy ziemi na rzecz sprzedającego, lub pośredniczącego w sprzedaży, oprócz normalnych kosztów prawnych i opłat skarbowych, połączonych z zawieraniem i hipotekowaniem umów.

Z reguły powinien być dołączony do projektu parcelacyjnego plan rysunkowy (szkic odręczny) podziału z oznaczeniem granic parcelowanego obszaru, rodzaju kultury i klasy gruntu, dróg, oraz zabudowań mieszkalnych i gospodarczych.

W razie ważnych przeszkód i przy mniejszych parcelacjach można odstąpić od żądania osobnego planu parcelacyjnego, o ile z przedłożonego projektu można zresztą dostatecznie ocenić warunki, w jakich ma być dokonany parcelacyjny podział posiadłości ziemskiej.

Do przyjmowania podań ma być we właściwym urzędzie wyznaczony urzędnik, kompetentny do oceniania okoliczności w tym przepisie zawartych, z reguły jeden z referentów, powołany do merytorycznego badania podań i przygotowania wniosków co do wydania lub odmówienia zezwolenia.

Do art. 5.

Orzeczenie właściwego organu winno opierać się na kolegjalnej uchwale Komisji Ziemskiej Okręgowej, powziętej na posiedzeniu gospodarczem, lub na posiedzeniu Komisji obrotu ziemią lub wreszcie Urzędu Osadniczego, dla których wyznaczony referent przygotowuje w porozumieniu z kierownikiem urzędu odpowiedni wniosek po uprzednio zarządzonem zbadaniu sprawy.

Organ orzekający ma dołożyć wszelkich starań, aby załatwienie sprawy i doręczenie orzeczenia odmownego właściwemu wydziałowi, względnie sądowi hipotecznemu, nastąpiło przed upływem jedno, względnie dwumiesięcznego terminu prekluzyjnego, który w żadnym razie nie powinien być przekroczony. Orzeczenie zezwalające należy zaopatrzyć na końcu następującą klauzulą: „Orzeczenie to jest natychmiast wykonalne".

Orzeczenie dozwalające, jak i odpis orzeczenia odmownego, należy wysłać pod adresem osobistym petenta, wskazanym w podaniu, jako też pod adresem Głównego Urzędu Ziemskiego w Warszawie—ten drugi z uwidocznieniem dnia potwierdzonego przyjęcia podania.

Dowody doręczenia orzeczenia i wysłania jego odpisów należy przechować w aktach urzędów.

Jeżeli w toku badania podania okazała się konieczność zażądania wyjaśnień, mających istotne znaczenie dla powzięcia decyzji, a nie dających się przewidzieć przed wydaniem potwierdzenia odbioru podania, organ orzekający winien bezzwłocznie zawiadomić właściwy wydział hipoteczny, względnie sąd o odmownem tymczasowem załatwieniu podania aż do przedłożenia wyjaśnień, zażądanych równocześnie bezpośrednio od petenta (załącznik 2). Należy przytem wyraźnie zaznaczyć, że termin prekluzyjny na

wydanie orzeczenia, przewidziany w art. 5 rozporządzenia, będzie się liczył od dnia pisemnego przedłożenia zażądanych wyjaśnień.

W stanowczem orzeczeniu odmownem należy podać powody odmowy.

Do art. 6.

Jeżeli zezwolenie na podział ziemi ma zarazem zastąpić zezwolenie na odstąpienie tytułu własności nabywcom ziemi parcelowanego obszaru, należy tę okoliczność wyraźnie zaznaczyć w zezwoleniu z tem zastrzeżeniem, że dotyczy tylko nabywców imiennie wyszczególnionych w zatwierdzonym projekcie podziału.

Do art. 7.

Postępowanie z prolongowaniem zezwolenia jest takie samo, jak przy wydawaniu pierwotnego zezwolenia, przyczem wystarczy powołać się na datę i warunki poprzedniego zezwolenia.

Do art. 8.

Ze względu na skutki przewidzianego w art. 8 unieważnienia umów i wpisów hipotecznych, zawartych wbrew przepisom rozporządzenia, powinien także nabywca ziemi pilnować, aby sprzedawca wykazał się zezwoleniem właściwego organu na zmianę tytułu własności, o ile to jest w myśl rozporządzenia wymagane.

Urzędy powołane do wykonywania rozporządzenia są obowiązane donosić Głównemu Urzędowi Ziemskiemu o zmianach tytułu własności, dokonanych z pominięciem albo wbrew brzmieniu orzeczenia i niezgodnie z przepisami rozporządzenia tymczasowego, normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich.

Do art. 9, 10 i 11.

Przeciw odmownemu orzeczeniu pierwszej instancji przysługuje stronom prawo odwołania się do ostatecznego orzeczenia Głównego Urzędu Ziemskiego w przeciągu 14 dni po doręczeniu orzeczenia pierwszej instancji.

Rekurs należy wnieść na ręce właściwego organu orzekającego w pierwszej instancji, który winien to podanie wraz ze swą opinją bezzwłocznie przesłać Głównemu Urzędowi Ziemskiemu.

Aż do rozstrzygnięcia przez drugą instancję odmowna decyzja obowiązuje i zmiana tytułu własności nie może być dokonaną.

Wydziały hipoteczne obowiązane są prowadzić wykaz wpływających zawiadomień o odmówieniu zezwolenia, jako też o przedłużeniu już udzielonego zezwolenia podług wzoru podanego w załączniku 3.

Wzór załącznika № 1.

(Urząd Ziemski) poświadcza, że podanie o zezwolenie na zawarcie umowy według powyższych warunków zostało wniesione dnia . . . . 1919 r.

(Podpis Kierownika Urzędu i pieczęć).

Wzór załącznika № 2.

Do Wydziału Hipotecznego (Sądu) w . . . . . (Urząd Ziemski) zawiadamia, że podanie o zezwolenie na przeniesienie prawa własności co do realności (podać hipoteczne oznaczenie) zostało tymczasowo aż do przedłożenia wyjaśnień odmownie załatwione w dniu . . . . . 1919 r.

Termin prekluzyjny w art. 5-ym rozporządzenia z dnia 1-go września 1919 r. (Dz. Ustaw № 73. poz. 428) oznaczony, będzie się liczyć od dnia pisemnego przedłożenia zażądanych wyjaśnień.

(Podpis — pieczęć).

Wzór załącznika № 3.

№ porządkowy	Data wpływu	Urząd od którego zawiadomienie wpłynęło	Oznaczenie hipoteczne nieruchomości	Właściciel hipoteczny	Decyzja urzędu
1	2	3	4	5	6

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Stefczyk

Warszawa, dn. 12 września 1919 r.

(„Monitor Polski” № 206 z d. 13. IX. 1919 r.).

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Przemysłu i Handlu, Skarbu, Aprowizacji, Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie wywozu towarów za granicę, przywozu z zagranicy i przewozu tranzytowego.

Na wniosek Państwowej Komisji Przywozu i Wywozu i na zasadzie artykułu 2-go Dekretu o wywozie towarów za granicę, przywozie z zagranicy i przewozie tranzytowym z dnia 7-go lutego 1919 r. zarządza się: Urzędy celne winny aż do odwołania odprawiać bez osobnego pozwolenia Państwowej Komisji Przywozu i Wywozu, względnie polecenia Ministerstwa Skarbu, następujące towary:

I. Przy przywozie.

1) Broń, amunicja i inne przedmioty uzbrojenia i wyekwipowania wojska, będące własnością lub przesyłane dla Polskich Władz Wojskowych na zlecenie Ministerstwa Spraw Wojskowych.

2) Posyłki pocztowe z artykułami żywności, wagi do 5 kg.

3) Surowce: węgiel, koks, kreda zwykła i szlamowana, kaolina, potaż i skały naturalne dla hut szklanych, boraks, celluloid surowy, guma i kauczuk, piasek krzemowy, drzewo korkowe.

4) Surowce i półfabrykaty metalowe: miedź, glin, nikiel, ołów, cyna, wolfram, rtęć, bizmut metaliczny, żelazo-mangan, żelazo-krzem (ferrosilicium), ruda, wszelka stal narzędziowa.

5) Surowce włókiennicze: wełna, bawełna, surowiec jedwabny, juta, konopie, len, odpadki wełniane, bawełniane, jedwabne, konopne i lniane.

6) Artykuły techniczne: pasy skórzane, parciane, wielbłądzie, pasy Balata, sita bronzowe i filce dla papierni, tkaniny filtracyjne, lonty i kapiszony dla górnictwa, węże gumowe, parciane, artykuły techniczne kauczukowe, automatyczne aparaty do gaszenia ognia, tarcze szmerglowe i karborundowe, papier szmerglowy i szklany, szmergiel i karborund w proszku, tygle grafitowe, wyroby z drzewa korkowego, gaza jedwabna młynarska.

7) Artykuły elektrotechniczne: artykuły do instalacji elektrycznych (z wyjątkiem żyrandoli, lamp, kloszy), żarówki elektryczne, latarki elektryczne, kable, druty izolowane.

8) Wyroby metalowe: ręczne narzędzia warsztatowe (oprócz młotów, pilników, siekier, toporów i oskardów), okucia rymarskie żelazne, igły zwyczajne i agrafki, sprzączki, skówki do lasek, haftki, części stalowe do parasoli, noże i nożyce dla celów technicznych i przemysłowych.

9) Instrumenty i artykuły precyzyjne: instrumenty chirurgiczne, ortopedyczne i dentystyczne, szkła optyczne bez opraw, przyrządy meteorologiczne, instrumenty i przyrządy fizyczne i matematyczne, sprawdziany miar, zegarki stalowe i niklowe, części mechanizmów zegarkowych i instrumenty dla zegarmistrzowstwa.

10) Artykuły chemiczne: octan ołowiu, farby anilinowe, drukarskie i litograficzne, formalina, fosfor, kwas mleczny, kwas szczawiowy, arszenik czerwony, chlorek borowy, półtorachlorek żelaza, aceton, benzol, naftalina, siarczan węgla, anilina.

11) Wszelkie artykuły lecznicze, farmaceutyczne i środki trujące za zaświadczeniami Ministerstwa Zdrowia Publicznego, oprócz roślin używanych w lecznictwie.

12) Artykuły opatrunkowe.

13) Artykuły biurowe: taśmy i kalki do maszyn do pisania, ołówki, papier woskowy do aparatów kopjowych, maszyny do liczenia (arytmometry) i do kopjowania.

14) Artykuły fotograficzne: objektywy, części kamer, kasetki na klisze, klisze, papier fotograficzny światłoczuły, oraz preparaty chemiczne do fotografowania.

15) Artykuły pierwszej potrzeby: tkaniny wszelkie wełniane, półwełniane, perkal surowy, biały i drukowany, kreton surowy, biały i drukowany, madepolam, płótno bawełniane białe i kolorowe, płótno lniane (powyższe materjały dopuszczane będą w sztukach gładkich, nie haftowanych i bez wszelkich ozdób), płótno brezentowe i impregnowane, obuwie skórzane, mydło oprócz toaletowego, zapałki, herbata, kawa, kakao w ziarnie, ryż, mleko skondensowane, śledzie, oliwa, cytryny.

Przywóz artykułów wyszczególnionych w rozdziale I, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 1 i 2 niniejszego rozdziału, dozwala się tylko osobom uprawnionym do handlu na obszarze Państwa Polskiego. W tym celu należy Urzędom celnym przedłożyć przy odprawie dowód uprawnienia.

II. Przy przywozie i wywozie.

16) Wszelkie towary z wyjątkiem artykułów spożywczych i monopolowych, przewożone w małych ilościach przez mieszkańców pogranicza na własny użytek.

III. Przy przywozie, przewozie tranzytowym i wywozie.

17) Dzienniki, czasopisma, nuty i książki.

18) Przedmioty, służące do użytku uwierzytelnionych zastępców obcych państw.

19) Wzory i próbki towarów, nie nadające się do innego użytku, z wyjątkiem artykułów spożywczych i przedmiotów monopolów państwowych.

20) Przedmioty codziennej potrzeby, które podróżni wiozą ze sobą do własnego użytku, podczas podróży, lub do wykonywania swego zawodu.

21) Wyroby tytoniowe, wiezione przez podróżnych w ilości 25 cygar, albo 100 papierosów, albo 100 gramów tytuniu na osobę.

22) Używane przedmioty urządzenia domowego, odzież, bielizna, pościel — należące do osób przesiedlających się.

23) Wagony kolejowe, należące do przedsiębiorstw przewozowych wraz z przedmiotami, służącemi do ich urządzenia lub potrzebnemi do utrzymania ich w ruchu, jako też w ruchu pogranicznym wszelkie inne środki przewozowe, oraz zwierzęta wierzchowe, pociągowe i juczne wraz z uprzężą, okryciem i przeznaczoną dla nich paszą, jeżeli nie ulega wątpliwości, że podróży nie przedsięwzięto w celu obejścia zakazu przywozu, wywozu lub przewozu tranzytowego.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia z 15 maja 1919 r. („Monitor Polski" № 146) i z 27 czerwca 1919 r. („Monitor Polski" № 145).

Warszawa, dnia 10 września 1919 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
I. Szczeniowski.

Minister Skarbu:
L. Biliński.

Minister Aprowizacji:
Antoni Minkiewicz.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Przewodniczący Komisji:
Wł. Rawicz-Szczerbo.

(Monitor Polski № 207 z d. 15-IX 1919 r.)

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zajęcia drzewa w lasach prywatnych w powiatach: Brzezińskim, Błońskim i Radomskim.

Na mocy art. 2 Ustawy Sejmowej z dn. 28 II 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr. Nr. 20 z dnia 5.III 1919 r. poz. 229), oraz art. 11 Rozporządzenia Wykonawczego do tej Ustawy („Monitor Polski" Nr. 63 z dn. 18.III 1919 r.), po porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu i Panem Ministrem Robót Publicznych zarządzam niniejszem zajęcie ściętego i stojącego na pniu drzewa iglastego, okrągłego i obrobionego w zrębach zaległych i bieżących stosownie do zatwierdzonych planów gospodarczych, w następujących lasach prywatnych:

A. W powiecie Brzezińskim.

W lasach Wiączyń i Zieleń, Scheiblera.

B. W powiecie Błońskim.

W lasach Młochów, ks. Radziwiłłowej.

C. W powiecie Radomskim.

75% masy drzewnej cięć zaległych i bieżących we wszystkich lasach prywatnych.

Zajęte drzewo przekazane być winno do rozporządzenia Głównej Komisji Rozdziału Drzewa przy Ministerstwie Robót Publicznych.

Gotowe podkłady kolejowe i stemple kopalniane zajęciu nie podlegają.

Od chwili zajęcia właściciel nie ma prawa w żaden sposób inaczej zajętem drzewem rozporządzać, jak na zasadzie upoważnień Głównej lub Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa.

O dokonaniu zajęcia Okręgowi Inspektorzy Ochrony Lasów w Piotrkowie, Warszawie i Kielcach zawiadomią za pośrednictwem władz administracyjnych, właścicieli lub osoby zarządzające w zależności od tego, kto będzie się znajdował na miejscu.

Za drzewo, wydane z decycji Komisji Rozdziału Drzewa z zajętego lasu, wypłacona będzie przez Państwo należność według cen, które zostaną ustanowione, stosownie do art. 12 Rozporządzenia Wykonawczego („Monitor Polski" Nr. 63 z dnia 18 III 1919 r.).

Warszawa, d. 19 września 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z *Z. Chmielewski*

Szef Sekcji:
J. Miklaszewski

(„Monitor Polski" Nr. 214 z dn. 23 września 1919 r.).

OKÓLNIK № 49.

Do pp. Szefów Sekcyj, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej Ministerstwa i Kierowników wszystkich urzędów w przedmiocie zmniejszenia do granic rzeczywistej potrzeby ilości nadawanych depesz oraz zwięzłej ich redakcji.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów pismem z dnia 12 sierpnia r. b. № 23640/786/II komunikuje, że wskutek ogromnej ilości depesz, zalegających codziennie w Państwowym Urzędzie Telegrafów w Warszawie, wszystkie depesze prywatne oraz znaczna część państwowo-cywilnych muszą być z konieczności przesyłane drogą pocztową, co powoduje kilkodniowe ich opóźnienie.

Przedewszystkiem jest to spowodowane złym stanem przejętej po okupantach sieci telegraficznej, trudnością jej naprawy wskutek braku niezbędnych materjałów, oraz zajęciem przeważnej części linij telegraficznych dla celów wojskowych. Niezależnie jednak od tego Ministerstwo Poczt i Telegrafów wyraża przekonanie, że władze i urzędy państwowe nadużywają drogi telegraficznej w sprawach, które bez szkody dla dobra publicznego dałyby się załatwić w drodze pocztowej.

Pragnąc ułatwić Ministerstwu Poczt i Telegrafów usunięcie tego stanu rzeczy, polecam pp. stosować możliwie daleko idącą oszczędność w uży-

waniu telegrafu, ograniczając porozumienie się telegraficzne tylko do wypadków istotnie ważnych i pilnych oraz redagując depesze w sposób krótki i zwięzły.

Warszawa, dnia 11 września 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

RUCH SŁUŻBOWY.

Na zasadzie art. 32 Dekretu Rady Regencyjnej o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Królestwie Polskiem zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

radca ministerjalny Stefan Dratwa—naczelnikiem Wydziału Majątków i Gmachów w Sekcji Dóbr Państwowych i Ochrony Lasów.
starszy referent Michał Rudowski — radcą ministerjalnym i kierownikiem Wydziału Służbowego.
referent Henryk Grabiański — starszym referentem w Wydziale Ekonomiki Rolniczej.
referent Kazimierz Stolpe — starszym referentem w Wydziale Hodowli Koni.
Leon Kruszyński starszym referentem w Sekcji Weterynaryjnej.
starszy referent Henryk Wysokinski — radcą ministerjalnym w Wydziale Produkcji Zwierzęcej.
Piotr Selens — inspektorem weterynaryjnym w Siedlcach.
referent Zygmunt Boudelle — starszym referentem w Wydziale Inwentaryzacji Dóbr Państwowych.
Gustaw Korybut-Daszkiewicz — referentem w Wydziale Odbudowy Rolnictwa.
Stanisław Nowacki — referentem w Państwowym Urzędzie Weterynaryjnym.
Adam Piotrowski — referentem w Wydziale Odbudowy Rolnictwa.
Adam Rose — referentem w Wydziale Organizacyj Zawodowych i Współdzielczych.
Aleksander Lossow — referentem w Wydziale Ekonomiki Rolniczej.
Feliks Wadowski — pomocnikiem referenta w Wydziale Organizacyj Zawodowych i Współdzielczych.
Stefanja Jasińska — pomocnicą referenta w Wydziale Prezydjalnym.
Marja Pleszczyńska — rachmistrzem w Wydziale Rachuby.
Marja Filipowska — sekretarką w Państwowym Urzędzie Weterynaryjnym.
Mieczysław Kamiński — sekretarzem w Wydziale Inwentaryzacji Dóbr Państwowych.
Marja Solnicka — starszą kancelistką w Kancelarji Głównej.
Aleksandra Ullasówna — starszą kancelistką w Wydziale Inwentaryzacji Dóbr Państwowych.
Bronisława Morawska — starszą kancelistką w Wydziale Służbowym.
Stanisława Krupecka — starszą kancelistką w Wydziale Służbowym.
Kancelistka Aniela Rozemberg — starszą kancelistką w Wydziale Służbowym.

Na zasadzie art. 14 Rozporządzenia Rady Ministrów w przedmiocie organizacji Zarządów Dóbr Państwowych: zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

Franciszek Warzycki — okręgowym inspektorem majątków w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Radomiu.

Wiktor Osuchowski — radcą ministerjalnym w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.
Referent Stanisław Krzyszkowski — inspektorem urządzenia lasów w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
Włodzimierz Jastrzębski — inspektorem majątków w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Siedlcach.
Stanisław Kączkowski — inspektorem lasów w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
Jan Klarner — referentem w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.
Lech Babiński — nadleśniczym w Nadleśnictwie Rżaniec.
Czesław Naksianowicz — nadleśniczym w Nadleśnictwie Włoszczowa.
Jan Rostafiński — referentem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
Bronisław Aleksandrowicz — referentem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
Wiesław Siewierski — naczelnikiem kancelarji w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
Pomocnik referenta Jan Vogtman — referentem w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.
Władysław Drapella — referentem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
Jezef Babicki — referentem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
Franciszek Domański — intendentem Zamku Królewskiego.
Antoni Wróbel — intendentem Łazienek i Belwederu.
Władysław Hełczyński — sekretarzem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
rachmistrz Marja Vidal — starszym rachmistrzem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
rachmistrz Irena Walczewska — starszym rachmistrzem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
Helena Turowska — rachmistrzem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
pomocn. rachmistrza Jadwiga Poźniakówna — rachmistrzem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.

Na zasadzie art. 20 Dekretu w przedmiocie organizacji urzędów ochrony lasów zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

Adam Zawadziński — okręgowym inspektorem ochrony lasów w Kielcach.
Józef Jaworski — okręgowym inspektorem ochrony lasów w Płocku.
Władysław Zbikowski — okręgowym inspektorem ochrony lasów w Łomży.
Leon Łaguna — okręgowym inspektorem ochrony lasów w Lublinie.
Eugenjusz Zakrzewski — komisarzem ochrony lasów przy Komisji Okręgowej Ochrony Lasów w Warszawie.

Na zasadzie art. 9 Rozporządzenia Rady Ministrów w przedmiocie utworzenia Państwowego Urzędu Meljoracyj Rolnych została przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowana:**

Jadwiga Ficka — starszą kancelistką w Państwowym Urzędzie Meljoracyj Rolnych.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 7828